

Tabor za najstnike, številka 6

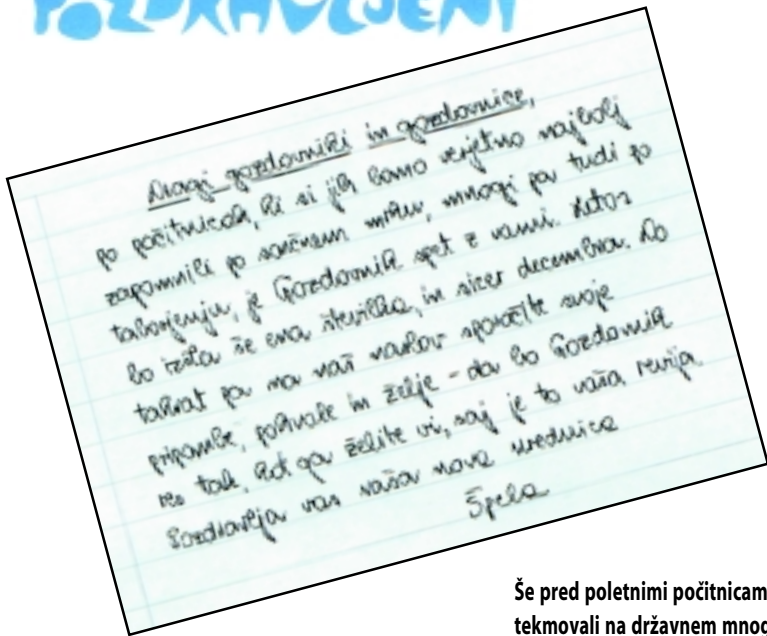

**BO SMRKLJA OSTALA S
POLŽI NA TABORJENJU?**

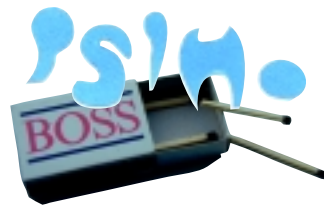
NAPRAVIMO SI MOZAIK

tabor
taboriška revija
XXXXIII 1998

POZDRAVLJENI

Nikar no ne bodi tako ostro naperjen proti vsem. Za dobre odnose z vodnikom in drugimi člani voda se moraš potruditi tudi sam!

Tvoje srce se je za nekoga vnelo, kaj? Za zdaj odbrži to kot skrivnost, kajti žal boš morala še nekaj časa počakati, da se še tista oseba vname zate.

Še pred poletnimi počitnicami ste gozdovniki in gozdnice tekmovali na državnem mnogoboju. V Gozdovniku poiščite fotografijo zmagovalcev, reportažo pa si lahko preberete v prejšnji številki Tabora. Čestitke vsem, ki ste bili na mnogoboju uspešni!

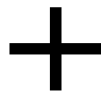
V Gozdovniku, ki ga držite pred sabo, si spet lahko preberete znanstveni psihološki horoskop Psiho. Znamenja tega horoskopa so malo drugačna - taborniška. Za vse tiste, ki ste gozdovniki in gozdnice postali letos - in prej naše revije niste dobivali - pa ponavljamo njegova pravila. Seveda si jih lahko preberete tudi vsi drugi, ki ste jih pozabili, pa se vam ne ljubi s podstrešja prenašati težkih skrinj s starimi številkami Gozdovnika ...

Kakšna so torej pravila? Vsak samoglasnik v vašem taborniškem imenu ima svojo številčno vrednost, in sicer: A=10, E=5, I=3, O=2, U=1. Vse, kar morate storiti, je, da seštejete vrednosti vseh samoglasnikov v vašem taborniškem imenu, nato pa jih primerjate z vrednostmi posameznih znamenj:

NOŽ = 2	VRVICA = 13
KLIN = 3	ŠOTORKA = 14
KOTLIČEK = 10	LOPATA = 22
GOJZAR = 12	KITARA = 23
KOMPAS = 12	VŽIGALICA = 26

Najbližje znamenje je vaše. Če pa je vaša vsota enako blizu dvema znamenjema ali celo trem, lahko izbirate med njimi. Če bi bila vaša vsota 11, bi tako lahko izbirali med kotličkom, gojzajem in kompasom. A pozor, ko enkrat izberete, si ne morete več premisliti. Zdaj le še poiščite svoje znamenje na Gozdovnikovih straneh in preberite, kaj vas čaka.

Zapleteno? Sploh ne! Vzemimo za primer našo Smrklojo. SMRKLJA ima v svojem imenu le en samoglasnik, njegova vrednost pa je 10. Torej je njeno znamenje kotliček, možnosti izbire nima. V Gozdovniku si lahko tudi vi preberete, kaj ji je namenila usoda ... Vodnik STARI pa ima vsoto samoglasnikov v svojem imenu $10 + 3 = 13$. On je vrvica in si tudi lahko prebere svoj horoskop na eni od strani v tej reviji.

Pozor: Horoskop Psiho velja do izida prihodnje številke Gozdovnika!!!

SPREJEMNI IZPIT ZA TABORNIKE?

Pridobivanje in podeljevanje priznanj pri tabornikih ni nekaj novega. Že pred drugo svetovno vojno so gozdovniki opravljali posebne izpite, kar je nekoliko spominjalo na zdajšnje plamene, liste in vozle. Poglejmo si, kakšne zahteve so morali izpolnjevati takrat.

Brez sprejemnega izpita sploh nihče ni mogel postati pravi tabornik! Kdor je vstopil v rod, je bil novinec. Pravi tabornik pa je postal šele po izpitu in slovesni zaobljubi, pri kateri je postal brat vsem drugim tabornikom. Rok za taborniški izpit je bil navadno 3 mesece. Če so ga opravljali v taboru, je bil rok 14 dni, nikakor pa ne več kot leto dni. Če namreč nekdo v tem času ni opravil izpita, je pokazal, da nima resnega namena postati tabornik, in so ga zato za nekaj časa izključili. K tabornikom se je lahko znova priglasil šele čez leto dni!

In kaj je moral novinec pokazati pri izpitu, da je lahko postal pravi tabornik? Poglavitno je bilo, da je predelal šolo tabornega življenja in dokazal poznavanja narave, opraviti pa je moral šest nalog:

1. Razložiti gozdovniški zakon in geslo.
2. Poznati razvoj taborništva.
3. Postaviti enostavni šotor.
4. Zanetiti ogenj in skuhati nekaj preprostih jedi.
5. Izdelati lastnoročno in brez predloge predmet umetniške vrednosti.
6. V taboru se 6 ur zadržati popolnoma molče.

Kar strogo, kaj? Ko so novinci dokazali, da izpolnjujejo zahteve, so lahko dali obljubo. Vendar pa s tem izpitov še ni bilo konec. Tabornik, ki je uspešno opravil sprejemni izpit in

dal obljubo, je lahko po mesecu dni opravljal izpit druge stopnje. Tudi ta je imel šest točk, in sicer je moral tabornik dokazati, da:

1. Pozna zgodovino skavtizma in gozdovništva v svetu in domovini.
2. Zna brati zemljevide in z njihovo pomočjo prepotovati neznano pokrajino.
3. Pozna nekaj taborniških iger, narodnih in drugih pesmi.
4. Pozna temelje higijene in prvo pomoč ponesrečencem.
5. Pozna temelje astronomije in geologije.
6. Razume osnovne temelje državoslovja in politične uprave.

Kdor je opravil izpit druge stopnje in je bil starejši od 18 let, je lahko opravljal izpit prve stopnje. Zanj je moral dokazati, da:

1. Pozna podrobno zgodovino taborništva.
2. Pozna razvoj zemlje in njene prvine.

3. Pozna v glavnih obrisih moderno in klasično umetnost.
4. Pozna nauk o telesu in spolno higieno.

5. Prepotuje neznano pokrajino in prinese s seboj dnevnik, obsegajoč opazovanje naravnih pojavov ter rastlinskih in živalskih vrst.

Poglejmo si še, kaj so morali znati vodniki:

1. Predlagati in voditi izlet.
2. Organizirati družino.
3. Razložiti novincu taborniški zakon tako, da ga razume.
4. Poznati najvažnejše telesne vaje, igre, pesmi in himne.
5. Skuhati za družino zajtrk, obed in večerjo.
6. Zaposliti tabornike v taboru, sestaviti program sestanka in ga voditi.
7. Poznati prvo pomoč.

Za glavarja (načelnika rodu) so morali taborniki opraviti še poseben izpit, o tem pa kdaj prihodnjik. Zdaj torej vidiš, da so se morali taborniki že od začetka svojega obstoja učiti

marsikaj, ne le preživetja v naravi. Morda se ti zdi, da poznavanje moderne in klasične umetnosti nima veliko skupnega s taborništvom, vendar to ne drži. Tabornik mora biti splošno razgledan. Zanimati se mora ne le za naravo (čeprav je ta pomemben del njegovega življenja), pač pa tudi za znanost, književnost, glasbo, šport, dogodke po svetu, pa še pomagati mora drugim ljudem. Ni kar tako biti tabornik, in tega se moramo zavedati vsi. Ne učimo se le stvari, ki si jih moramo zapomniti, tako kot v kakšnem suhoparnem učbeniku, ampak se učimo tudi živeti. Vzemi si čas in premisli o tem, česa si se naučil/a pri tabornikih in česa se še moraš.

Literatura:
Črtomir Zorec:
Taborniški red.
Ljubljana: 1925.

Špela

Ilustracija Alenka

Foto Muc

Lepo kašo si si skuhal, kaj? Zdaj vsaj veš, da se lahko tisto, kar si načrtoval za nekoga drugega, zgodi tudi tebi. Ne pozabi tega, ko bodo tvoje zdajšnje težave enkrat mimo!

Naj na tem mestu posebej čestitamo gozdovnikom, ki so pokazali največ znanja in spretnosti na letošnjem državnem mnogoboju: dekleta **Roda puntarjev** iz Tolmina (v kategoriji mlajših gozdovnic) in **Roda zelenega žirka** iz Žirov (v kategoriji starejših gozdovnic) ter fante **II. grupe odredov** iz Celja (v kategoriji

mlajših gozdovnikov) in **Roda pusti grad** iz Šoštanja (v ekipi starejših gozdovnikov). Vse zmagovalne ekipe so tudi na naši fotografiji. Pohvaljeni tudi tisti, ki ste se udeležili mnogoboja, pa ste imeli malo manj sreče. Mmmmmmmmmmm.

Foto Črtomir

HOBITU

Kot pravi John R. R. Tolkien, avtor knjige »Hobit ali Tja in spet nazaj«, izdane leta 1986 v Ljubljani pri Mladinski knjigi, so hobiti »ljudstvo majhne rasti, nekako pol tolikšni kot mi in nekaj manjši od bradatih gorskih škrtov. Nagnjeni so k okroglemu trebuščku; oblačijo se v žive barve (zvečine v zeleno in rumeno); čevlje ne nosijo, ker je narava njihovim stopalom dala usnjate podplate in gosto toplo rjavo dlako, kakršna jim (za nameček še skodrana) pokriva tudi glavo; na rokah imajo dolge, spretno rjave prste; njihovi obrazi so dobrodušni, njihov nasmeh je globok in melodičen (posebno radi se smeji po kosilu, ki si ga, če je le mogoče, privoščijo trikrat dnevno).« Zdaj pa k odlomku o tem, kako je naš hobit Bilbo Bogataj nekega jutra pred svojim domom »naletel na« Gandalfa.

»Dobro jutro!« je rekel Bilbo in prišlecu to tudi res zaželel. Sijalo je sonce in trava je bila kar se da zelena. A Gandaf ga je premeril izpod dolgih košatih obrvi, ki so mu sršele čez rob širokokrajnega klobuka.

»Kaj hočeš reči s tem?« je dejal. »Mi želiš dobro jutro, ali kaniš reči, da je to dobro jutro, pa naj je meni kaj do njega ali ne; ali da se to jutro krasno počutiš; ali pa, da je na tako jutro treba biti dober?«

»Vse to po vrsti,« je odgovoril Bilbo, »in za nameček še, da je to jutro kot nalašč, da si na svežem zraku privoščim pipo tobaka. Če imaš pri sebi pipo, prisedi in si jo natlači z mojim! Kaj bi hitela, pred sabo imava še ves dan!« Po teh besedah je Bilbo sedel na stolec zraven vrat, prekrizal noge in puhnil predse lep siv kolobar dima, ki se je dvignil v zrak in še vedno sklenjen odplaval čez Grič.

»Prav čedno!« je rekel Gandalf. »A danes zjutraj ne utegnem puhati dimnih kolobarjev. Iščem nekoga, ki bi se mi hotel pridružiti v neki pustolovščini, katero pripravljam, pa je od sile težko dobiti kogarkoli.«

»Si kar predstavljam - v teh naših krajih! Mi smo mirni ljudje in zase tudi rečem, da nimam kaj početi s pustolovščinami. Brrr, te salamenske reči so za samo zgago! Še na večerjo

zamudiš zaradi njih! Ne gre mi v glavo, kaj nekateri vidijo v njih,« je dejal naš gospod Bogataj, potisnil palec za naramnice in puhnil predse nov, še večji kolobar dima. Potem je segel po svoji jutranji pošti in jo začel brati, pa se pri tem pretvarjal, ko da se za starca ne meni več. Prišel je do prepričanja, da mu stari ni čisto po duši in da bo najbolje, če se ga znebi. Toda starec se ni nikamor ganil. Stal je tam oprt na svojo palico in brez besede s pogledom meril hobita, dokler ni bilo Bilbu to že odveč in celo preveč.

»Dobro jutro voščim še naprej!« je nazadnje rekel.

» Za pustolovščine tod okoli prav nič ne maramo, najlepša hvala! Kaj ko bi poskusili onstran Griča ali onkraj Vode.« S tem je hotel reči, da se nimata več kaj pogovarjati.

»Česa vsega to tvoje *dobro jutro* ne pove!« je rekel Gandalf. »Zdaj hočeš reči, da bi se me rad znebil in da jutro ne bo dobro, dokler se ne spravim proč.«

»Kje neki, kje neki, moj dragi gospod! Naj pomislim, a zdi se mi, da ne vem, kako vam je ime?«

»O, pač pač, moj dragi gospod - kot tudi jaz vem zate, da si gospod Bilbo Bogataj. Še kako dobro poznaš moje ime, čeprav se ne spomniš, da je moje. Gandalf sem, in če rečeš Gandalf, misliš name! Kdo bi si mislil, da bom doživel dan, ko mi bo sin Beladone Jemčeve s praga zabrusil dobro jutro, kot da prodajam gumbce od vrat do vrat!«

»Gandalf! Gandalf! Križana gora! Pa menda ne tisti popotni čarovnik, ki je dal staremu Jemcu par čudovitih diamantnih manšetnih gumbov, ki so se kar sami zapeli in ki se niso odpeli, če jim nisi tega ukazal? Menda ne tisti boter, ki je svoje čase na zabavah pravil take čudovite zgodbe o zmajih in grdinah in velikanih pa o rešenih kraljičnah in nenadejani sreči, ki se je nasmihala sinovom revnih vdov? Ne tisti možak, ki je znal delati tako neverjetno enkratne rakete za ognjemet? Teh se pač spominjam. Stari Jemec jih je o kresni noči streljal v nebo. Fantastično! Ves večer so se razletavale v velike ognjene lilije in pisane zajčke in kite negnoja ter polebdevale v somraku!« Kot ste že sami opazili, gospod Bogataj nikakor ni bil tako brez smisla za poezijo, kot

se je rad hvalil, bil pa je tudi velik ljubitelj cvetja.

»Jojme!« je nadaljeval, »pa ne tisti Gandalf, ki je bil kriv, da je toliko mirnih fantov in deklet izginilo v Neznano, iskat nove pustolovščine? Uganjat karkoli, od plezanja po drevju do oblikovanja vilincev - do jadriranja v barkah, ki plovejo k tujim obalam! Pri moji veri, življenje je bilo prav zanim - hočem reči, si pa svoje čase zares mešal štrene tod okoli. Oprosti, ampak tudi sanjalo se mi ni, da se še zmeraj ukvarjaš s svojim poslom.«

»S čim naj bi se pa ukvarjal?« je dejal čarovnik.

»Vseeno pa me veseli, da se nekaterih stvari o meni vendarle spominjaš. Vsaj moje rakete za ognjemet so ti, kot kaže, ostale v prijaznem spominu, to pa je tudi že nekaj. Pri moji veri, zavoljo tvojega starega deda Jemca in zavoljo uboge Beladone ti bom celo uslišal željo.«

»Naj mi bo oproščeno, prav nobene želje nisem izrekel.«

»O, pač, seveda si! Zdaj že drugo. Naj ti oprostim. Prav, oproščeno ti je. Še več, šel bom tako daleč, da te bom poslal v to pustolovščino. Zame zelo zabavno, zate koristno - in prejkone tudi ne brez dobička, če se boš le prekopal skozi.«

»Prav žal! Čisto nič mi ni do pustolovščin, najlepša hvala. Danes že ne. Dobro jutro voščim še naprej! A na čaj, lepo prosim - se oglasi, kadar želiš! Zakaj ne kar jutri? Pridi jutri! Zbogom!« Po teh besedah se je hobit obrnil in smuknil skozi svoja okrogla zelena vrata ter jih naglo zaprl za sabo, s toliko naglice pač, kolikor je upal, da še ni videti nevljudno. Čarovnik je navsezadnje vendar čarovnik.

Ilustraciji: Milanka

S HAMBURGERJEM NA AVTOBUS? NIKAKOR NE!

KAJ JE BONTON?

Bonton v prevodu pomeni lepi ton ali lepi način. Sicer pa s tem izrazom mislimo skupek dogovorjenih pravil, ki v nekem času in prostoru predpisujejo, kaj je vljudno vedenje. Ljudje so se že davno molče ali zavestno dogovorili, da bodo v vsakdanjih ali posebnih okoliščinah spoštovali določena pravila. Brez teh bi namreč lahko nastali nesporazumi. Kar je za nekoga pohvala, utegne biti za drugega žalitev; kar se nekaterim zdi prijetno, je drugim lahko zoprno; kar imajo nekje za lepo, je drugod grdo ...

Bonton se spreminja; danes je drugačen, kot je bil na primer pred tridesetimi leti. Našim babicam niti na misel ni prišlo, da bi si lase pobarvale zeleno, danes pa se za takimi ljudmi na ulici sicer ozremo, a se nam to ne zdi kršitev pravil lepega vedenja.

KAJ JE LEPO VEDENJE?

- da si umit, počesan in da lepo pozdravljaš
- da si vljuden do starejših, jim pomagaš, ne preklinjaš, si ubogljiv
- da si prijazen do drugih in se ne spakuješ, če ti kdo reče kaj smešnega
- da si pošten do drugih
- da lepo govoriš, da si dober do ljudi, da ubogaš učitelje in starše in da ne ugovarjaš

ČE PELJEŠ SIMPATIJO NA VEČERJO

Ko nekoga povabiš na kosilo ali večerjo, se prepričaj, česa ne mara

in kaj ima rad. Naj se ti ne zgodi, da boš za nekoga naročil zrezke, ta oseba pa je vegetarijanec! Tebi se morda ribe zdijo nekaj najboljšega na svetu, a nekateri jih sploh ne marajo.

Seveda si z uporabo jedilnega pribora že seznanjen, kljub temu pa lahko preletiš, kako uporabljati posamezen del pribora (morda ti bo le še koristilo).

Žlice za juho ponavadi ne vtaknemo cele v usta, temveč brez šuma (beri: brez glasnega srebanja) srknemo z nje na širšem koncu. Z njo jemo juhe in razne prikuhe.

Vilice so za to, da z njimi jedi nabadaš. Prikuh pa ne nabadaš in tudi mečkamo jih ne. Če gospodinja servira krompir v kosih ali grahovo prikuho, ji nikar z mečkanjem ne povej, da imaš rajši krompirjev ali grahov pire ...

Nož je za to, da z njimi jed razrežeš.

Z njim si pomagaš tudi, ko daješ hrano na vilice, nikakor pa ga ne uporabljaš za to, da nosiš hrano k ustom.

Zobotrebci so različni: ošpičeni na enem koncu ali pa na obeh. Z njimi previdno - saj nočejo vsi spoznati podrobnosti tvoje ustne votline. Nekateri ljudje so pravi mojstri: zobe si čistijo z zobotrebcom, ne da bi si pomagali z roko. Kar z jezikom ga porivajo od enega zoba do drugega in pri tem glasno sikajo. Drugi spet odhajajo z večerje v restavraciji in potem še po cesti hodijo z zobotrebcom v ustih. To je zelo lepo in človek

NAŠE VEŠČINE

jim želi samo to, da bi ga pogoltnili ...

Roka nam včasih tudi lahko služi kot jedilni pribor. Z roko lomimo kruh, si vzamemo pogačo, sendvič, potico, krofe, suho pecivo, piškote in nekatere vrste sadja.

Jedilnega pribora nikoli ne postavljamo na mizo - niti takrat, ko ga uporabljamo, niti, ko ga odložimo. Prostor zanj je na krožniku: med jedjo ga odlagamo tako, da je prekrizan (znamenje, da bomo še jedli). Ko končamo, ga postavimo vzporedno od desne proti sredini krožnika (znamenje, da ne bomo več jedli in da lahko natakar posodo odnese).

Kaj je še dobro vedeti? Za mizo sedimo tako, da ne motimo drugih. Stol si moramo primakniti dovolj blizu, da se nam ni treba zibati na njem, pa spet ne tako blizu, da bi nas pritiskal k mizi. Komolce

držimo ob telesu, nikakor jih nimamo na široko razmaknjenih in jih ne naslanjamo na mizo. Na mizi imamo lahko samo dlani do zapetjaja.

Krožnika si ne naložimo preveč. Če nam jed tekne, si jo lahko vzamemo še enkrat, a le, če so si vsi drugi že

postregli.

Žvečimo za zaprtimi usti, neslišno in ne hlastno. Hrano moramo dobro prežvečiti, da se nam ne zaleti. Pri jedi ne govorimo s polnimi usti.

Hrane nikoli ne jemljemo iz skleda s svojim jedilnim priborom, temveč samo s priborom v skledi.

Kadar nas »preseneti« kakšna jed, za katero ne vemo, kako se je lotiti, je najbolje posnemati druge.

KAKO SE OBNAŠATI DO DRUGIH?

Pričakujemo lahko, da se bodo drugi vedli do nas tako, kot se bomo mi do njih.

Ni prepovedano:

- gledati sogovorniku v oči
- lepo misliti o svojih prijateljih in se truditi, da bi jih razumeli, čeprav se nam zdi, da nimajo prav
- dati rok iz žepov, kadar pozdravljamo
- misliti, da obstajajo tudi pametnejši od nas
- govoriti duhovito in predvsem o tistem, kar sogovornike zanima
- dati prednost ženskam in starejšim
- upoštevati dobrih nasvetov

Ni ravno pametno:

- da skačeš drugim v besedo
- tikati neznanega človeka, ker tikanje lahko zveni žaljivo
- tikati starejšega na lastno pobudo
- uporabljati tujk, katerih pomena ne poznaš natančno
- razpravljati o stvareh, ki jih ne poznaš dobro
- poniževati drugih
- zvišati glas, kadar se kdo ne strinja s tabo
- da se v družbi pogovarjaš šepetaje

- da si ne daš roke pred usta, kadar zakašljaš, kihneš ali zazehaš
- da se ne opravičiš, če v družbi začneš zehati

Uf, na koliko stvari je treba paziti, če hočeš biti vljuden. Pa to še ni vse! Lepo je, da drugim pomagamo. Vsak dan se nam nudi nešteto možnosti za pomoč. Včasih lahko obupanemu ali osamljenemu pomaga že prijazna beseda. Pomagamo lahko nekomu, ki se muči s težko prtljago na avtobusni postaji, ali pa stari ženici, ki se krivi pod bremenom težkih vreč. V avtobusu odstopimo sedež starejšim, pomagamo pobrati in zbrati prtljago, ki se je razsula po tleh.

Pomembno je pomagati tudi invalidom in ljudem, ki se brez pomoči drugih težko prebijejo skozi vsakdanje življenje. Vendar se moramo prej vsakič prepričati, ali želijo našo pomoč ali ne. Nikoli jim ne smemo preprosto in odločno seči pod roko, ne da bi prej vedeli, ali ne želijo določene ovire premagati sami. S tem jih namreč lahko užalimo, saj je veliko invalidov povsem sposobnih opravljati svoje obveznosti brez pomoči, in ti pomoči tudi ne želijo.

KDAJ IN KAKO SE OPRAVIČIŠ?

Opravičiš se vedno, ko drugemu storiš nekaj, zaradi česar mu je neprijetno. Če besedico »oprosti« spremlja še prijazen nasmeh, si skoraj lahko prepričan, da se bo vse skupaj končalo z nasmeškom in besedami »nič hudega«, in ne z jeznim pogledom in zamero. Če ti je pretežko izreči opravičilo, lahko napišeš kratko pisemce, v katerem se opravičiš.

Prav tako se opravičiš, kadar nekoga

pustiš čakati. Še bolje je, da takrat, ko vidiš, da ti ne bo uspelo pravočasno priti na dogovorjeno mesto, telefoniraš in sporočiš, da boš zamudil. A to ne pomeni, da zamujanje ni nič hudega, češ, »saj se lahko opravičim«! Vseeno poskusi prihajati točno, zamujanje naj bo le izjema!

Med nami ni nikogar, ki nikoli ne stori napake, zato smo na srečo pripravljene odpuščati tudi drugim. Če res ne veš, kaj je prav in kaj narobe, se za trenutek postavi v kožo drugega. Nato razmisli, kaj bi na njegovem mestu naredil ti, in tako tudi naredi.

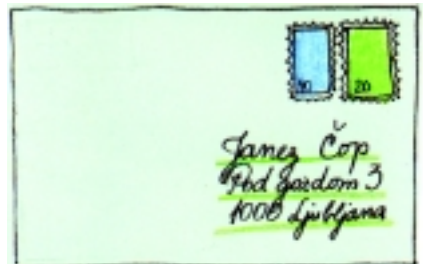
KO PIŠEMO PISMA IN VABILA

Pri pisanju je treba dobro premisliti, kaj pišeš in komu - pisana beseda ostane za vedno. Pomembno je tudi, na kaj pišeš. Na liste, iztrgane iz zvezka, piši le izjemoma, in še to zelo bližnjim sorodnikom ali res dobrim prijateljem. Nikoli ne pošiljaj nepodpisanega pisma! Na pisma odgovarjaj v primernem roku, to pomeni čim prej, zlasti na pisma, ki prihajajo iz tujine. Odgovor bo namreč na poti več dni. Za vsak primer napiši na zadnjo stran svoj naslov. V navadnem pismu nikoli ne pošiljamo denarja in dragocenosti.

Zelo pomembno: **pismo lahko odpre le tisti, na kogar je naslovljeno.** To pravilo je treba vedno spoštovati, tudi če imaš starejšega brata ali sestro, ki dobiva pisma s tako zelo zanimivo vsebino! Zelo nevljudno je poslati pismo brez znamke ali z znamko s premajhno vrednostjo!

Ljubezenska in druga zelo osebna pisma moraš skrbno varovati. Če kdo drug razkrije vsebino teh pisem, bo tebi in tistemu, ki ti je to pismo napisal, zelo nerodno.

Kadar prirejaš zabavo, lahko enostavno telefoniraš prijateljem in jih povabiš, lahko pa jim tudi pošlješ vabila, kjer napišeš, zakaj vabiš (rojstni dan, zabava kar tako ...) ter kdaj in kam naj pridejo. Če si med povabljenici, je zelo vljudno, da po končanem praznovanju napišeš zahvalo. Ni treba, da je dolga - le na kratko se lahko zahvališ za prijazen in napišeš, da ti je bilo všeč.

Ob rojstnih dnevih in drugih pomembnih dogodkih prijateljev in sorodnikov (na primer ob poroki, rojstvu otroka, obletnici poroke starih staršev ...) jim nikar ne pozabimo čestitati - če ne osebno, jim pošljimo vsaj čestitko, nanjo pa napišimo kakšno lepo misel ali osebne želje.

BONTON IN PROMET

Hoja po ulici zahteva nekaj obzirnosti do drugih. Tako se je vsekakor treba izogibati prerivanju, zaletavanju, trčenjem ... Zato je najbolje, da hodimo, če je le mogoče, po desni strani pločnika ali ceste. Če po naključju koga zadenemo, se moramo vljudno opravičiti.

Kadar imamo v roki prtljago, jo nosimo na tisti strani, po kateri hodi manj ljudi. Pazimo, da z njo koga ne udarimo ali da ne odrinemo kakega otroka. Kadar smo v družbi, nosimo prtljago na drugi strani, kot je naš spremljevalec. Ob dežju ravnajmo z dežnikom previdno, da koga ne poškodujemo ali se zataknejo ob drug dežnik. Ob srečanju naj višja oseba privzdigne svoj dežnik.

Po ulici ne hodite v skupini, ker tako preprečujete gibanje tistim, ki bi radi hodili hitreje. Hodite po dva in dva. Disciplinirani pešci ne tečejo čez ulico, kadar imajo prednost avtomobili, ampak prečkajo cesto na prehodih za pešce, ko sveti zelena luč, in to odločno in brez ustavljanja.

Jesti med hojo ni olikano, izjema je le sladoled, pa še takrat je treba paziti, da koga ne umažemo. Odpadkov ne mečemo po tleh, temveč vedno le v košare za smeti. Kadar mimoidočemu pade kak predmet iz rok, ga poberite in mu ga izročite.

Literatura:

Osredečki: Sodobni bonton. Ljubljana, 1988.

Pregl: Počasane mube ali zelo zapleten priročnik o lepem vedenju. Ljubljana: 1993.

Šircelj: Žepni bonton, 3. razširjena izdaja. Ljubljana: 1994.

Wachtel: Lepo vedenje od A-Ž. Ljubljana: 1976.

Wolf: Sodobni evropski bonton. Ljubljana: 1993.

Zdaj, ko pravila lepega vedenja do potankosti obvladaš, pa si oglej še ilustracijo na naslednji strani in ugotovi, kdo vse se ne obnaša lepo in zakaj. Rešitve (morda boš pri tem potreboval/a še malo domišljije) pošlji na naš naslov - najboljši utegne dobiti nagrado ...

Ilustracija Alenka

Sama Ilustracije Neva

Dragi trot Skelo!

Lepo pozdravljen. Sem gozdnovnica in s sošolko, ki je tabornica pri drugem rodu, se večkrat pogovarjava o akcijah, ki jih imamo, in o podobnih rečeh. In v tem grmu tiči zajec. Opazila sem, da kar malo tekmujeva, katera je bila na bolj zanimivi in številčnejši akciji. Bojim se, da bi to preraslo v tekmovalnost in da bi se skregali. Tega pa si ne želim, saj mi je zelo všeč njena družba. Prav tako pa sva skupaj že navdušili sošolko, da se je začela ukvarjati s taborništvom v svojem kraju.

Prosim te, da mi poveš kako naj ohraniva prijateljstvo. Kajti všeč mi je, da se tudi v šoli lahko s kom pogovarjam o taborništvu.

Ne morem si kaj, da ne bi kar začel. Najbolje bi bilo, če bi se o tem pogovarjala s sošolko. Pogovor bi vajino prijateljstvo postavil na pravo mesto.

Veš, ljudje smo takšna bitja, da se neprestano primerjamo in tekmujemo. Ta tekmovalnost pa nas spremlja skorajda že na vsakem koraku in se je kar ne moremo otresti. Vendar pa nam mora biti jasno, da ne moremo biti vsi najboljši, lahko pa smo vsi dobri.

In to naj bo motiv vajnih pogovorov. Kako ste izpeljali akcije. Bi se dalo kaj narediti bolje. Če je bilo lepo enim, naj poskusijo še drugi. Izmenjajta si koristne informacije. Tako bo za vse bolje. Verjemi, napredek se pokaže prej ali slej. Seveda, v slogi je moč. Poglej, s pozitivnimi pogovori se lahko kaj kmalu zgodi, da se tabornikom pridruži še kakšen od sošolecev, njihov brat ali sestra. Tako bo taborništvo še bolj zaživelo in predstavljeno bo v boljši luči, kar pa je ena od naših skupnih želja.

Zatorej bodimo prijatelji, pomagajmo si in stopimo skupaj. Navsezadnje smo vsi taborniki.

trot Skelo

Vse ti bo šlo kot po maslu, a naj te to nikar ne uspava! Tudi za to, da vse te uspehe obdržiš, moraš kaj narediti.

Vzpenjaš se, vzpenjaš, in zdi se ti, da do vrha ne boš zmoget. Vendar pa je do tja le še malo in izgubiti se ne moreš več. Potrebujes še malo potrpežljivosti, pa boš dosegel, kar si želiš.

Čaka te delovna jesen. Vendar se tega nikar ne ustraši! Saj veš, da pridne na koncu čaka nagrada ...

XUMINDA

RIBE V ŽERJAVICI? ZAKAJ PA NE?!

Naveličali smo se peči hrenovke, enkrat bi radi na ognju spekli nekaj drugega ... Zakaj ne bi poskusili z ribami? Kupimo jih lahko v ribarnici, še bolj pa teknejo take, ki smo jih ulovili sami - vendar pa se tu ne bomo učili ribolova!

Ribe, najboljše so postrvi (ne le zato, ker imajo malo kosti), najprej očistimo, se pravi, jim odstranimo notranje organe in jih operemo. Napolnimo jih z drobno narezanim česnom in peteršiljem. Po želji dodamo tudi narezano čebulo in malo vegete. Potem jih še nasolimo, zavijemo v folijo in jih položimo v žerjavico. Počakamo približno dvajset minut - in naše kosilo (ali večerja) je gotovo! Pazimo le, da se ne opečemo. Dober tek!

Špela

SPOZNAJMO OTROKE Z DOWNOVIM SINDROMOM

Bila je njuna prva vnukinja... Vedno sta si želela deklice. Bila sta resnično vznemirjena. Mama je pletla in oče mi je pomagal polagati tapete v spalnici. Šel sem v njuno bišo, sedli smo in kar naravnost sem rekel: »Imam slabo novico, mala deklica ima Downov sindrom – to je tisto, čemur so včasih rekli mongoloiden novorojenček ...« Odzvala sta se čisto tako, kot sva se midva z ženo. Mama je jokala, oče pa je vprašal, če

sem prepričan, in, da mora iti za pomoto. Hotel sem zakričati – kako naj jaz vem, če so prepričani – čutil sem, kako me preplavljala jeza, tako kot takrat, ko sem zapuščal porodnišnico. Povedal sem jima, kako mi je zdravnik rekel, da danes ni tako, kot je bilo svojčas ... mnogo stvari lahko narediš, s katerimi ji lahko pomagaš.. šole, vaje ipd. Toda še danes ju vidim, bila sta žalostna in nebojlena ... mama me je vprašala, kako je to sprejela žena, in rekel sem, da ni bilo prebudo. Potem pa sem jo pogledal in ji rekel, da bova potrebovala njeno pomoč, da bova to prebrodila. To je bilo tisto, kar je potrebovala. Stopila je k meni, me objela in rekla: »Seveda vama bova pomagala, ne oče? Bomo že kako in ne skrbi za otroka, saj je vendar naš ...« No, nekako je po tistem vse bilo videti nekoliko bolje. Lažje sem povedal prijateljem in bratu. Najbolje je bilo reči: »Ima Downov sindrom – to je mongoloizem.« Takoj, ko sem izgovoril, je bilo običajno vse v redu in vsakič, ko sem to povedal, sem se počutil olajšanega. Vendar hitro ugotoviš, kdo so tvoji pravi prijatelji. Bil sem presenečen, kako prijazni so bili ljudje – celo tisti iz naše ulice, s katerimi smo se samo bežno pozdravljali ... Bil sem tudi presenečen, koliko ljudi v naši ulici je imelo sorodnika ali prijatelja z Downovim sindromom...

(oče deklice z Downovim sindromom)

KAJ JE DOWNOV SINDROM?

- prvi ga opiše leta 1886 angleški zdravnik John Langdon Down
- sindrom pomeni skupino prepoznavnih značilnosti, ki se pojavljajo skupaj
- je prirojen
- naključno prizadene enega od okoli 660 novorojenčkov, ne glede na to, v kateri deželi so rojeni in katerega spola so
- v Sloveniji se vsako leto rodi od 20 do 24 otrok z Downovim sindromom
- povzroča ga dodaten 21. kromosom v vsaki telesni celici
- ta kromosomska nepravilnost ni rezultat kakršnega koli početja staršev pred ali med nosečnostjo
- prepoznajo ga že ob rojstvu

Vedno sem bil v zadregi, kadar sem moral pripovedovati ljudem o Petrovi duševni prizadetosti. Razložiti duševno prizadetost ljudem, ko si tudi sam še mlad, je silno težko, tudi če sam to razumeš. Težko sem tudi prenašal vprašanja, kot so: »Kaj tvoj brat počenja? Kam hodi v šolo? Itd.« Šele, ko sem postal starejši, sem nehal opravičevati Petrovo obnašanje z besedami »duševna prizadetost«, ampak sem znal razložiti, da se »tega še ni naučil...«

(brat dečka z Downovim sindromom)

ZNAČILNOSTI

- ljudje z Downovim sindromom imajo skupne poteze (zelo so si podobni)
- pripisujejo jim veliko značilnosti, toda vsaka oseba jih bo imela le nekaj, saj je vsak posameznik z edinstvenim videzom, osebnostjo in sposobnostmi
- večina jih je naglušnih, imajo poševne oči in težave z vidom, ravne obrvi, ušesa so majhna in štrleča, lasje so ravni in slamnati, nos je majhen, so majhne in čokate (debelušne postave), imajo hrapav glas, veliko

jih ima prirojeno srčno napako, imajo ohlapne mišice ...

- so prijazni in trmasti, hitreje se starajo, so zelo družabni
- govorijo težko razumljivo
- so duševno prizadeti, zelo slabo računajo in so slabo pismeni

KAKO ŽIVIJO

- obiskujejo redne ali razvojne vrtce
- hodijo v šole s prilagojenim programom ali v posebne oddelke vzgoje in izobraževanja
- kot odrasli se zaposlijo v delavnicah pod posebnimi pogoji
- živijo doma ali v stanovanjskih skupnostih oz. v zavodih
- večina zna skrbeti zase, se sporazumevati z govorom
- imajo različne hobije
- med njimi so tudi takšni, ki imajo izjemne sposobnosti (pišejo knjige, igrajo v filmih, zmagujejo na umetniških in športnih tekmovanjih).
- nekateri so poročeni, mnogi imajo ljubeča razmerja
- lahko živijo srečno, polno in čim bolj samostojno življenje (odvisno od duševne prizadetosti in naučenega)

Jasna

Ilustracija Alenka

Literatura:

C. Cunningham: Poskušajmo razumeti Downov sindrom

NAPRAVIMO SI MOZAIK

Koliko različnih kamnov lahko nabereemo! Če jih bomo pred začetkom dela razporedili po barvi, obliki in velikosti, bomo veliko lažje ustvarjali najrazličnejše vzorce.

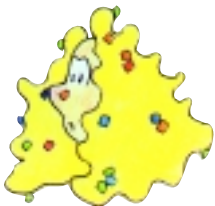
Za nanašanje kemakola na steno uporabimo lopatico ...

Mozaike, sestavljene iz pisanih kamenčkov, ponavadi občudujemo na tleh ali stenah kakšne cerkve - in nekateri so narejeni res mojstrsko. A zakaj si ne bi kakšnega tudi sami naredili, pa tudi če se nam zdi, da likovno nismo najbolj nadarjeni? Preprosto je, zabavno, pa še naše stvari, ki smo se jih morda že malo naveličali, bodo dobile novo podobo. Na ta način si lahko na vodovem srečanju uredimo taborniške prostore, v katerih se bomo vsi dobro počutili. Lahko pa izdelamo tudi čudovito darilo.

Mozaik lahko delamo na tla, stene, staro pohištvo (npr. omare), a za začetek raje uporabimo manjše stvari, kot so **deske, kozarci** (izdelamo lahko čudovito vazo), **krožniki**, ki jih bomo obesili na steno, **keramične ploščice**, ki jih ne potrebujemo več ... Lahko se seveda že takoj lotiš tudi stene, a za vsak slučaj prej vprašaj starše, ali se strinjajo s preureditvijo stanovanja ali hiše.

Za mozaik sam potrebujemo predvsem **kamne** najrazličnejših oblik in tudi barv. Naberemo jih ob rekah, na morskem obali, veliko zanimivih lahko dobimo tudi povsod drugod v naravi, na primer na Pohorju. Poleg kamnov lahko uporabimo tudi prazne **lupine školjk in polžev, star nakit**, na primer narejen iz lesa, **semena, dele stare, nedelujoče ure, zanimive korenine** ...

V trgovini kupimo **gradbeno lepilo** (kemakol) - to je nekakšen prašek, ki ga je pred uporabo treba zmešati z vodo. Ponavadi ga prodajajo le v velikih količinah, mi ga bomo pa za enkrat potrebovali precej manj. A tisto, česar ne bomo zmešali z vodo, lahko prihranimo za prihodnjik. Seveda potrebujemo še vedro ali podobno posodo, v kateri bomo kemakol zmešali z vodo, pa kakšne rokavice za enkratno uporabo in krpe. Delovno površino (mizo, na kateri delamo, ali pa tla, če delamo mozaik na steni) zaščitimo s polivinilom ali časopisnim papirjem, oblecimo pa kakšno staro trenirko, saj bomo kemakol, ko se strdi, težko sprali. Če želimo površino obarvati (kemakol je

sicer bele ali sive barve), potrebujemo še katere koli **barve**, ki se mešajo z vodo (vodenke, tempera, tuš ali kakšne druge barve).

Ko imamo vse pripravljeno, lahko začnemo. Kemakol po občutku zmešamo z vodo. To pomeni, da mora biti dovolj gost, da ga lahko nanašamo na površino. Če je preredek, dodamo še malo kemakola, sicer pa še malo vode. Takrat dodamo tudi barvo, če želimo (lahko pa ga pobarvamo tudi kasneje, ko je že nanešen na podlagi). Kemakol nato nanašamo na površino - ta mora biti vlažna. Nanašamo ga lahko kar z roko (tudi brez rokavic, saj se potem lahko operemo), za nanašanje na steno pa lahko uporabimo lopatico. Z lopatico ali kakšno desko lahko nanos tudi zravnamo, sicer pa je marsikomu še lepši, če je narejen prostoročno in tako ne povsem raven. Oblikujemo lahko tudi relief. Za drobne kamne je nanos lahko tanek, za srednje velike kamne naj bo debel približno pol centimetra, za tiste večje (velike kot dlan ali več) tudi centimeter ali še debelejši.

Tudi kamni, ki jih nato polagamo na podlago, morajo biti vlažni! Na vodoravno podlago lahko kamne polagamo takoj, ko smo nanjo nanесли kemakol. Pri navpičnih površinah (stenah) počakamo toliko, da kamni ne bodo drseli. Kako to vemo? Preprosto poskusimo - če kamen ne drsi več, lahko začnemo. Ustvarjamo lahko najrazličnejše vzorce ali figure (lahko si prej s čopičem na kemakol narišemo skico); kamne lahko polagamo čisto skupaj, lahko pa več centimetrov narazen, kot pač želimo. Pri polaganju na navpično kamno moramo večje kamne za nekaj minut držati, tako da se zanesljivo pritrldijo in ne padejo dol. Časa za nanos kamnov, ko smo podlago enkrat premazali s kemakolom, imamo vsaj pol ure, tako da nam ni treba hiteti. Ko se kemakol že malo posuši, lahko vanj tudi kaj vgraviramo (lahko se podpišemo) ali kaj narišemo.

Ko končamo, dobro očistimo orodje in počakamo še približno 24 ur, da se mozaik posuši.

Ko se mozaik posuši, je vodoodporen, zato lahko na tak način preuredimo tudi kopalnico ali pa kuhinjo (na fotografiji), lahko pa tudi zunanje stene hiše.

Kamni vseh vrst bodo takole polepsali našo staro omaro.

Ko si že mislila, da je končno vse tako, kot mora biti, je spet šlo nekaj narobe. Ne obupaj, kmalu bo boljše!

Z večjimi kamni lahko uredimo tudi pot na vrtu. Potrebujemo veliko peska in veliko kamnov, po možnosti ploščatih, poleg tega pa še precej potrepežljivosti, kajti za to si moramo vzeti malo več časa. Pesek navlažimo in z roko ali lopatko skopljemo jamico. Vanjo položimo kamen in ga s peskom še utrdimo. Kamne lahko polagamo tudi v svež beton, a pri tem naj pomagajo starši.

Za sodelovanje se zopet zabvaljujemo Renati Bovban, ki je dosegljiva po telefonu na številki 061 / 152 10 49.

Špela

Tale okrasni izdelek je narejen kar iz treh keramičnih ploščic, ki smo jih z vrvico zvezali med sabo.

Z nekaj truda lahko vaza dobi novo, zanimivejšo podobo ...

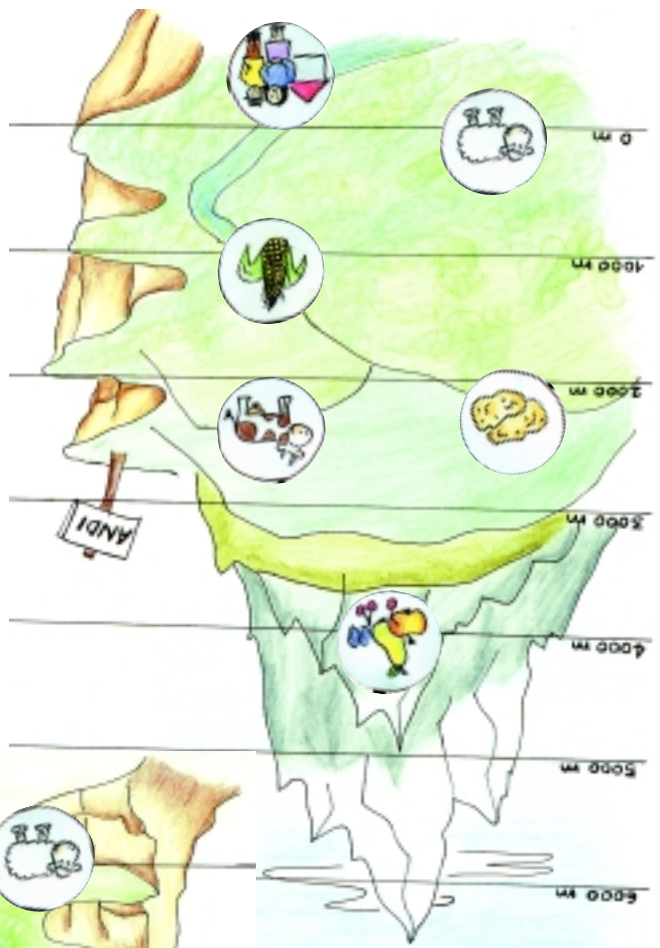
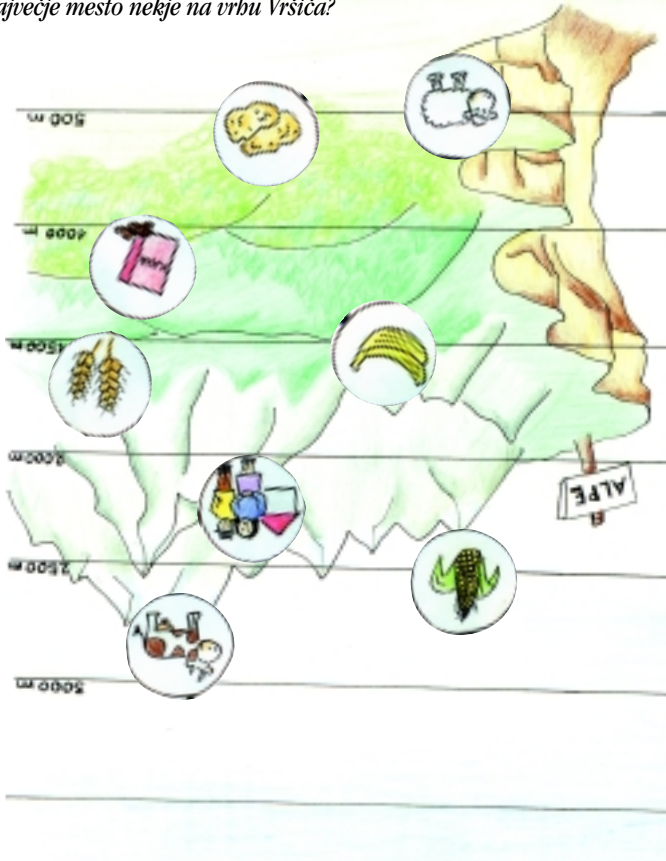
PSINO

Tvoje srce te tokrat vodi v pravo smer. Obeta se ti pestra jesen, končno te bo namreč opazil že nekaj časa ogledani pripadnik nasprotnega spola.

Čaka te nekaj težav s starši, saj ti sprva ne bodo pustili na taborniški izlet. Svetujem ti, da doma kaj postoriš (da na primer pomiješ posodo ali posesiš dnevno sobo), pa se bo z njimi veliko lažje pogovoriti.

Rešitev: V Sloveniji uspeva sadno drevje do približno 500 metrov nadmorske višine, žitarice in druge kmetijske kulture pa do višine približno 800 metrov. Nad to višino pa do višine 1200 metrov uspeva predvsem gozd, kmetijstvo pa temelji na živinoreji. Gozd uspeva približno do višine 1700 metrov, ponekod manj, ponekod tudi do višine 1800 metrov, snežna meja pa je na višini 2700 metrov. V tropskem delu Andov pa rastline uspevajo tudi zelo visoko, to pa zaradi bližine ekvatorja. Banane in kava uspevajo do višine približno 2000 metrov, sadna drevesa (jabolka, bruske, slive, češnje, marelice) do 2500 metrov, krompir in pšenica pa kar do višine 3000 metrov. Krompir in ječmen bomo našli tudi 3500 metrov nad morjem, ovce pa se pasejo tudi več kot 4000 metrov visoko. Snežna meja je na višini približno 4800 metrov nad morjem. Največ ljudi živi na nadmorski višini med 1000 in 2000 metrov, kar pomeni, da je tam večina mest. Si predstavljaš, da bi bila na primer Ljubljana kot naše največje mesto nekje na vrhu Vršiča?

Pripravila Tanja

Na spodnjih ilustracijah sta dve južnoameriških Andov (poišči jih na zemljevidu). Ilustratorka je bila raztresena, zato nekaterih rastlinskih in živalskih vrst ni postavila na pravo nadmorsko višino, nekaterih pa sploh ne v pravo gorovje. Ugotovi, kje se je zmotila in do katere nadmorske višine uspevajo posamezne vrste.

Morda veš, do katere višine pri nas uspeva gozd in nad katero višino je vse leto sneg? Na kateri višini pa je meja večnega snega v Andih? Na kateri višini tam živi največ ljudi?

STRAŠNO ČAKANJE

Claudia Plastičnik, po taborniško Smrklja, je s Polži na taborjenju. Med taborniki je po nesreči in zato, da bi po treh dneh šla domov in od mame dobila drago italijansko obleko ...

»Hi! Imam se super! Voda je topla, vreme sončno, dobila sem veliko barve! Stalno se kaj dogaja!

Prejmi lepe pozdrave z mojega drugega letovanja to poletje!«

Seveda, tako se napiše razglednico, če je namenjena kolegici Maji iz

Maribora, ki se ves čas samo hvali,

kako dobro se ima! Smrklja se

sicer ni imela katastrofalno,

super pa tudi ne. Kolpa je bila

resda topla, a tudi izredno

nizka. Sonce se tretji dan

taborjenja ni prikazalo

izza oblakov. Če je

bilo

resnično

kaj barve

na

Smrklij-

nem

telesu, je

bila le

rezultat

bla-

ta, ki po krstu ni hotelo z nje. Dogajalo se pa je, to je bila edina čista resnica!

Ravnokar se je dogajala gozdna šola, vodnik Stari jim je v jedilnici razlagal, kako se riše skica terena ... Ker je vedel, da je tema za Smrklo veliko prezahtevna, ji je prinesel knjigo Skavi Peter. Ampak ona je raje pisala kartice in tako koristneje porabljala svoje zadnje jutro med taborniki.

Zdaj je potrebovala še kar največ podpisov. Samo ne taborniških imen, prosim! Kaj bi si pa mislili njeni prijatelji ... Ko so ji Polži ugodili, je na razglednicah ostalo še dosti prostora. Zapustila je mizo in se podala naokrog, iščoč nove kandidate za avtoogram. Zlasti nujno je potrebovala kar največ moških imen!

To je bila spet tista prava Smrklja oziroma Claudia, debelo naličena in rahlo vzvišena damica, ki se ji ni bilo treba več bati, kaj ji bo prinesla naslednja ura taborjenja. Kaj kmalu se je moral pokazati Francjev avto, da jo odpelje nazaj v civilizacijo, nazaj v domači kraj.

In res je nekaj zdajci prihrumelo po kolovozu, ki se je od vasi spuščal proti tabornem prostoru. Veliko, temno vozilo. Mami! Francelj!

Stekla je proti avtomobilu, nato pa zastala. Pomota.

Ribiči. Iz razočaranja in jeze je nalašč pohodila tri mravlje. Pa ji ni odleglo.

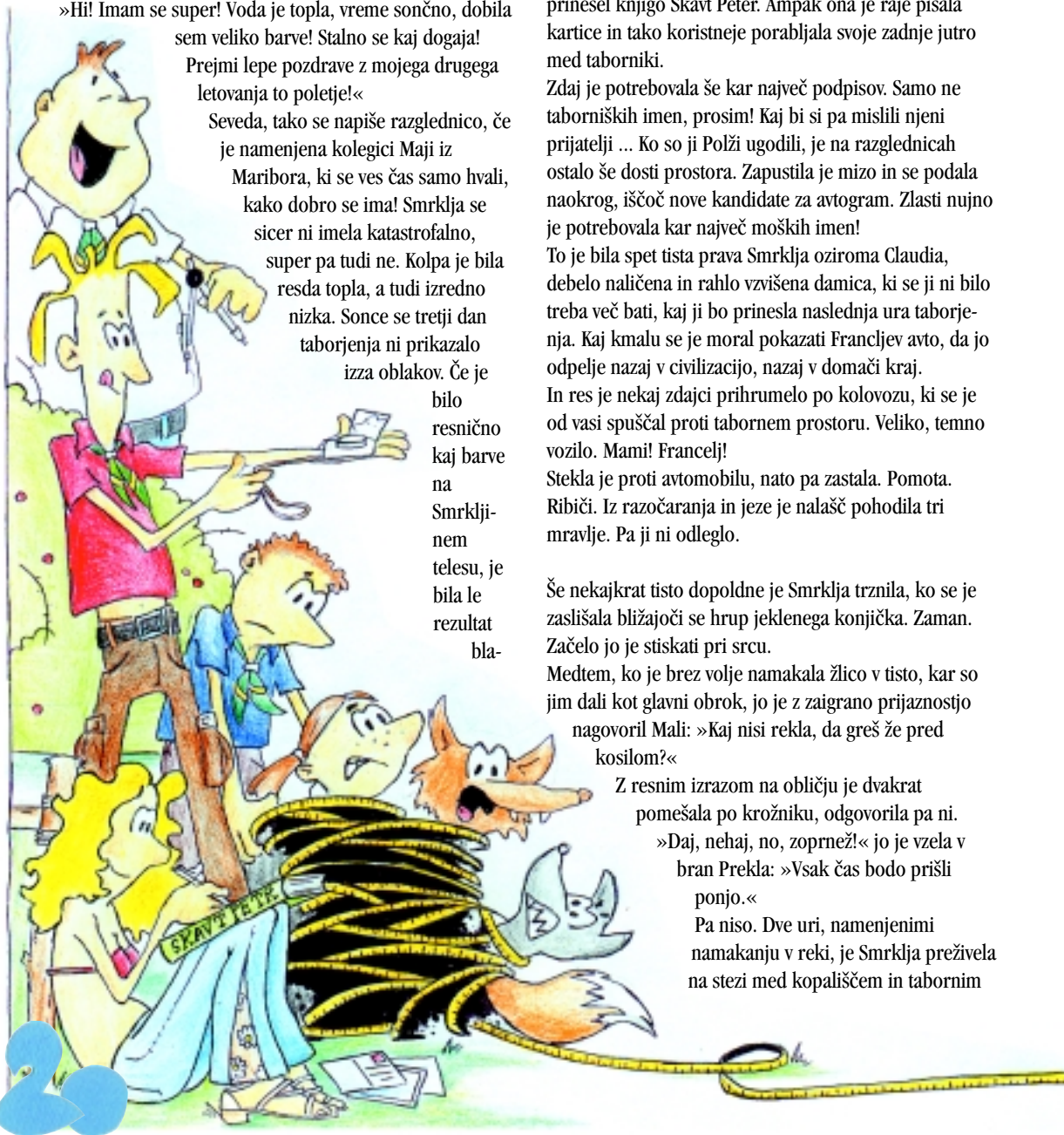
Še nekajkrat tisto dopoldne je Smrklja trznila, ko se je zaslislala bližajoči se hrup jeklenega konjička. Zaman. Začelo jo je stiskati pri srcu.

Medtem, ko je brez volje namakala žlico v tisto, kar so jim dali kot glavni obrok, jo je z zaigrano prijaznostjo nagovoril Mali: »Kaj nisi rekla, da greš že pred kosilom?«

Z resnim izrazom na obličju je dvakrat pomešala po krožniku, odgovorila pa ni.

»Daj, nehaj, no, zoprnež!« jo je vzela v bran Prekla: »Vsak čas bodo prišli ponjo.«

Pa niso. Dve uri, namenjenimi namakanju v reki, je Smrklja preživela na stezi med kopališčem in tabornim

prostorom. Žalostno se je sprehajala gor in dol ter vlekla na ušesa, kdaj bo pred vhodom na taborni prostor zaropotal avtomobilski motor. Naučila se je že po zvoku prepoznati ekonomovo katrcico, tako da ji njeno kašljanje ni več prebujalo varljivih upov.

Polžem ta njena napetost seveda ni ušla. Ker jim je Stari prepovedal gnjaviti Smrklo, so spraševali Preklo, ki je edina vedela kaj več. In sicer: domenjeno je bilo, da gre Smrklja tretji dan domov. Z mamo je bila dogovorjena, da se prej slišita po telefonu, a pri tem je prišlo do zapleta - svoj mobilni telefon je pozabila, mamin pa je na servisu ... Telefoniranje na domačo številko ni priklicalo nikogar, edina možnost je bilo sporočilo na telefonski tajnici. Da naj jo pridejo na ta dan kar se da zgodaj iskat. Naslov tako ali tako imajo.

Kako so se Smrklije vleklo ure popoldnevali! In zdelo se je, kakor da je njen obraz iz minute v minuto bolj nesrečen. Same črne misli so ji rojile po glavi, vse je bilo tako čudno. Najprej nikoli nikogar pri telefonu, sedaj pa to čakanje ... Zagotovo se je kaj groznega zgodilo!

Med športnimi igrami sta jo Stari in taborovodja Sliva spremila v vas, da znova poskusi priklicati koga k telefonskemu aparatu. Pa je lahko slišala le samo sebe - kako govori s traku na tajnici ...

»Sta mami in oči rekla, da kam gresta?« je poskušala vse skupaj osmisлити Sliva.

»Oči dela v Nemčiji, njega tako ali tako ni. Mami bi morala biti doma.«

»Čakaj, čakaj, mar te ni v Kranju oče pripeljal na zborna mesto?« je bil začuden Stari.

»Oči? Ne! Aja ... Franceljna misliš! Francelj je moj stric!«

»Zakaj pa ne pokličeš še njega?«

»Sem tudi že poskusila ... Pa saj tako ali tako nima smisla ... Njega ne moreš dobiti doma, geesemčka pa sploh nima.«

»Vseeno poskusi znova!« jo je spodbudila Sliva.

In je. Zvonilo je v prazno.

»Je še kdo, ki bi ga lahko poklicali?« je vprašal Stari.

»Ne,« je tiho rekla Smrklja, »nikogar ni. Babica je preveč naglušna, zato nima telefona. Razen če pokličemo očija v Nemčijo ...«

»No, pa dajmo, drugega nam ne preostane! Morda on kaj ve!« je bil vodnik takoj za.

Taborovodja pa ga je ustavila: »Raje ne! Raje še malo počakajmo! Mogoče samo zamujajo, morda so imeli kakšno manjšo nezgodo na poti ... Očeta bi samo prestrašili, napraviti tako ne bi mogel nič!«

Kakšno manjšo nezgodo na poti ... Smrklo in Starija je streslo ob misli na nesrečo. Še trikrat ali štirikrat so zavrteli številčnico v govorilnici, bolj iz obupa. Nato so se vrnili med ostale tabornike.

Večerni program so pripravljali vodniki in vodstvo tabora. To je bilo zagotovilo za izjemno

zabavno urico ali dve, saj so modre

in vijolične rutice ob takih priložnostih stresale šale in skeče kot iz rokava. Tudi Sliva

in Stari sta imela pomembni vlogi pri nastajajočem

spektaklu, zato sta Smrklojo prepustila družbi Polžev.

Ob mraku je zagorel taborni ogenj, avtomobila iz Kranja pa še ni bilo ...

Ampak vodniški večer je bil priložnost, da na to kruto dejstvo vsaj za nekaj časa pozabi. Polži so Smrklojo pre-

pričali, da se ji to humorno predstavo vsekakor spleča ogledati, in res so se ji ustnice sem in tja ukrivile v nasmeh, ko je videla, kakšne neverjetne neumnosti počnejo starejši taborniki, da bi spravili mlajše v krohot. Nekako sredi programa je Repo začelo rahlo zebsti, zato se je odpravil do svojega šotoru po pulover. Pa zaslišal neutolažljiv jok izpod Smrkljine platnene strehe ... Kako, kaj ni bila punca še pred nekaj trenutki z njimi ob ognju?!

Ustavil se je pred zadrigo popolnoma zaprtimi vrati šotoru in ni vedel, kaj naj reče. »Živjo,« je končno tiho izdaval.

»Živjo,« se je med hlipanjem zaslišalo iz notranjosti. Potem se je zadruga malo odprla in ven je previdno pogledalo nekaj pšeničnih las ter par modrih, ravnokar obrisanih oči.

»Aja, ti si ...«

»A ti je hudo?« je padlo Repi iz ust.

Kaj bolj neumnega ni mogel blekniti ... Takoj mu je bilo žal.

»Jaaaaaa!« je zajokala Smrklja in se skrila v temo.

Kot vkopan je stal pred šotorom in mrzlično razmišljal, kaj mu je storiti. Nato je ves zbežan bleknil še eno relativno bedasto: »Veš, jaz tudi berem Smrkljo. Včasih ...«

Nekaj trenutkov je bilo vse tiho.

»Res?« se je nato odzval glas, ki je

zvenel precej manj obupano kot poprej. »Čisto res?«

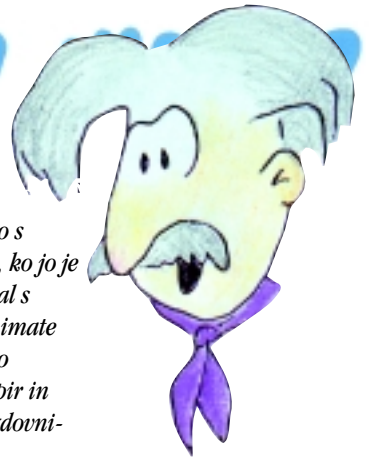
»Ja ... Ampak zadnje številke pa še nisem videl ...«

»S sabo jo imam! Pridi noter, ti jo pokažem ... Strašno dobri nasveti so spet notri! Ali si bral ...«

Medtem so se pri ognju valjali od smeha. Nihče ni gledal na uro. Razen Slive, ki je okoli enajstih s kretnjami začela opozarjati nastopajoče, da je čas za spanec. Stari je pustil Polže na miru, saj jim je zaupal. Vedel je, da ne bodo predolgo rogovili, zato se je posvetil resni debati s starešino Risom. O Smrklji. Zmenila sta se, da jo bo starešina naslednje jutro z avtom odpeljal v Kranj in preveril, kaj se je zgodilo. Morda so njeni domači izgubili list z lokacijo tabora, morda je vmes prišlo kaj drugega.

Stari je nato stopil do taborčka svojega voda, da bi deklico malo potolažil. A še prej je

Kaj se je zgodilo s Smrkljo potem, ko jo je Francelj odpeljal s taborjenja? Če imate kakšno idejo, jo spravite na papir in pošljite na Gozdovnikov naslov.

naletel na zbegana Pego in Kuglo.

»Repe ni nikjer! Povsod smo ga iskali!«

To je bilo rahlo čudno, saj je bil fant navadno prvi v svojem šotoru.

»Sta že pogledala pri večnem ognju in pri umivalnikih?« je preveril Stari.

»Sva. Celo stranišča sem odpiral,« se je posmehnil Kugla in se prijel za nos.

»Vesta kaj, pojdita lepo spat, ga bom že jaz malo kasneje poiskal,« je prijazno dejal Stari in s prstom pokazal proti šotorom. Skomignila sta z rameni in brez besed ubogala. Iz Smrkljinega domka ni bilo nobenega glasu, dekleta je očitno izginilo v deželo sanj. Vseeno je za hip posvetil v njen šotor. Ter se namuznil.

Smrklja je mirno spala naslonjena na Repo, ki je tiho smrčal, sedeč ob šotorski palici, v rokah pa pestoval odprto revijo. Na tleh je komajda še brlela ročna svetilka, ki je bila očitno prižgana že nekaj ur. Vodnik je ugasnil svetilko, zaspanca pa pustil kar pri miru. Sta bila preveč simpatična, da bi ju budil.

Tabor je ob pol sedmih zjutraj prebudilo glasno hupanje. Med prvimi je na noge skočila Smrklja in zmedla Repo, ki je spal ob njej.

»Prišel je! Prišel je!« ga je stresla.

»Kdo?!« je zaspano povlekel Repa, ki mu ni bilo popolnoma jasno, kje je, niti najmanj pa, o kom teče beseda.

»Francelj! Moj stric Francelj!«

Ja, možakar je bil končno tu! Okoli njegovega vozila se je že pojalo nekaj MČ-jev, sam pa se je pogovarjal s Slivo.

»Claudia!!! ... Oprosti, mala moja ... Kakšen tepec sem ...« je skušal razlagati, medtem ko ga je Smrklja objemala kot odrešenika.

»Kje pa je mami?«

Izkazalo se je, da ga je Francelj malo polomil ... Ker je morala Smrkljina mama nepričakovano na obisk k hudo bolni prijateljici, in to kar takoj po hčerkinem odhodu, naj bi po Claudio odšel kar sam. Ko je dan kasneje prišel v stanovanje Plastičnikovih, da bi zalil rože, je prisluhnil Smrkljinemu sporočilu na telefonski tajnici. Ker je bilo na posnetku jasno rečeno »pridite pome čez tri dni«, je tako tudi storil. Spregledal pa je dejstvo, da je Claudia pustila sporočilo prejšnji dan in da »čez tri dni« dejansko pomeni »čez dva dni« ...

A kar je bilo, je bilo. Francelj je bil zdaj v taboru, da bi kar najhitreje odpeljal Smrkljo.

»Si že spakirala?« jo je pobaral.

»Sem, že včeraj zjutraj!«

»Pridite, bova prinesla njene stvari,« ga je povabil Stari. Ko sta ob avtu ostala sama, je Smrklja zelo prijazno pogledala Repo: »Hvala, ker si mi delal družbo.«

»Oh, saj ni bilo slabo! Samo ne spomnim se, kdaj sva zaspala ...«

»Ti si bil prvi!«

»Upam, da mi ne bo Stari kaj težil ...«

Stari in Francelj sta se vrnila z dvema velikima kovčkoma in petimi zaspanimi Polži. Smrklja je objela Preklo, pomahala ostalim in se takoj usedla v avto.

»Hvala vam, da ste poskrbeli zanjo! Vem, da je malce razvajena ...« je Francelj dal roko Staremu in Slivi.

»Ah ... Saj ni bilo hudega!« je odmahnil vodnik.

»Veste, sploh ne bi bilo treba, da bi šla z vami domov ...« je dodala Sliva, »Ampak ko smo videli, kako obupano vas čaka, ji je možnosti nismo omenjali.«

»Ni vsak za k tabornikom,« je odkimal Francelj.

Sedel je v vozilo, dvakrat pohupal, spodbudil zamišljeno Claudio, da je še enkrat pomahala, nato pa zapeljal v hrib.

KONEC?

Malus, Ilustracije Pipe

Čprav si se tako trudila, da bi nekoga osvojila, ni in ni šlo. Odpri oči in obdrži glavo pokonci, na eni od prihodnjih taborniških akcij boš srečala nekoga drugega - in pri njem tvoj trud ne bo zaman.

Živeti je treba navzven. Če se kdo zapira vase, je to tudi neke vrste zapor - vemo pa, da v zaporu ni nihče srečen.

Marcelle Auclair

Ilustracija Tanja

GOZDOVNIK - priloga taborniške revije Tabor, ki jo je mogoče za 200 SIT dobiti tudi v samostojni obliki. Vsi slovenski gozdovniki in gozdnice (taborniki od 11 do 15 let) jo dobijo zastonj, saj je vključena v članarino. Izhaja trikrat na leto. Številka 6, oktober 1999. Gozdovnika je zasnoval Malus (Miha Logar). Urednica: Špela Novak. Dčce Polžev: Pipc (Miha Knific). Logotip in Gozdovnikova pisava: Luna (Tea Šifrer). Grafična podoba: Malus, Luna in Pipc. Postavitev na računalniku: Bizi (Igor Bizjak). Fotografiji na naslovnici: Muc (Miha Maček) in Puggy (Tadej Pugelj). Ilustratorji: Neva (Nevenka Vrba), Milanka Fabjanič, Tanja Bojc, Pipc, Šeki (Jaka Bevč), Alenka Šalej.

TABOR - taborniška revija. Glavna urednica: Mateja Šušteršič Dimić. Odgovorni urednik: Matija Tonejc. Predsednik izdajateljskega sveta: Marjan Moškon. Naslov uredništva: Revija Tabor, Parmova 33, 1116 Ljubljana. Telefon 061/300-08-20, faks 061/13 61 477, e-pošta ZTS@guest.arnes.si. Tekoči račun: 50101-678-47184. Na podlagi zakona na dodano vrednost (Ur. list RS, št. 89/98 sodi revija med proizvode, za katere se obračuna davek na dodano vrednost po stopnji 8%. Grafična priprava: Tridesign, Ljubljana. Tisk: Tiskarna Skušek, Ljubljana. Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana.